

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 30/2021
02.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Милољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милољуба Јовичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К. 198/18 од 16.03.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1. бр. 145/20 од 16.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милољуба Јовичића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К. 198/18 од 16.03.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1. бр. 145/20 од 16.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К. 198/18 од 16.03.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика и осуђен је на новчану казну у износу од 35.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде, а која ће се у случају неплаћања заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је дужан да плати приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка износ од 116.870,00 динара, као и суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1. бр. 145/20 од 16.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Пожеги К. 198/18 од 16.03.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је благовремено бранилац окривљеног, адвокат Милољуб Јовичић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку у вези са ставом 2. истог члана, док из садржине захтева произилази да пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о

кривичном поступку, као и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку. Предложио је да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку или да укине другостепену пресуду и предмет врати Вишем суду на нову одлуку или да првостепену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело за које је осуђен, а да приватног тужиоца обавезе да му плати трошкове поступка увећане за састав жалбе од 39.600,00 динара и таксе поводом жалбе и састава захтева за заштиту законитости у износу од 79.200,00 динара у року од 8 дана по правноснажности пресуде са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да суд није могао окривљеног да огласи кривим за кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика (КЗ) јер је окривљени већ осуђиван за исто кривично дело због кршења пресуде Основног суда у Пожеги П бр. 3751/11, што и сам суд наводи. Оваквим наводима бранилац указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП односно да је ствар већ правноснажно пресуђена.

Изнети наводи захтева се не могу прихватити из следећих разлога.

Наиме, из списка предмета произлази да је пресудом Основног суда у Пожеги П-3751/11 од 23.04.2015. године окривљеном забрањено пролажење трактором са и без приколице и другим пољопривредним машинама, преко катастарских парцела број ... и ... КО ..., које су у власништву приватног тужиоца ББ. Након што је дана 25. и 26.11.2016. године окривљени самовласно прибавио право пролаза трактором са приколицом, за које право је сматрао да му припада, осуђен је пресудом Основног суда у Пожеги К. 374/16 од 07.06.2018. године за кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика. Правноснажним пресудама које се побијају поднетим захтевом за заштиту законитости, окривљени је оглашен кривим за кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ извршено дана 16.04.2018. године, односно за сасвим други временски период и други животни догађај, дакле, не ради се о истом догађају који је предмет оптужења због чега су оцењени као неосновани наводи браниоца да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари те да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног је указао да дело које је стављено окривљеном на терет и за које је оглашен кривим није кривично дело, те да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Овакав закључак бранилац изводи полазећи од одредбе члана 330. став 1. КЗ којом је прописано да „ко самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада.“ чини ово кривично дело, па самим тим не може га чинити онај ко право нема (а очигледно је да окривљени нема ово право, јер постоји судска одлука којом му је забрањен пролаз преко наведених парцела), а чињеница да окривљени има намеру да у будућности прибави ово право, не указује на постојање обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ. Бранилац указује да код окривљеног није постојао умишљај да изврши ово кривично дело, те да критичном приликом нити је самовласно прибављао неко своје право, нити право за које сматра да му припада, већ фактички је прибавио право које нема, а то није прописано као радња кривичног дела из члана 330. КЗ.

Међутим, Врховни касациони суд и ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване.

Чланом 330. став 1. КЗ је прописано да кривично дело самовлашће врши онај ко самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада.

Из изреке пресуде Основног суда у Пожеги К. 198/18 од 16.03.2020. године произилази да је критичном приликом окривљени АА са умишљајем самовласно прибавио право пролаза трактором са приколицом и другим пољопривредним машинама преко катастарских парцела приватног тужиоца, за које право сматра да му припада иако му је правноснажном пресудом Основног суда у Пожеги П-3751/11 од 23.04.2015. године забрањено да за потребе својих парцела пролази трактором са и без приколице и другим пољопривредним машинама преко катастарских парцела приватног тужиоца.

Поступањем противно изреченој забрани, окривљени је на штету приватног тужиоца самовласно прибавио право службености пролаза описаним путним правцем преко имања приватног тужиоца за које сматра да му припада. Неосновано је истицање у захтеву да окривљени нема намеру да прибавља право пролаза, нити сматра да има такво право, с обзиром да је на главном претресу окривљени навео да у будућем времену намерава да кромпир из својих катастарских парцела превози преко катастарских парцела приватног тужиоца, стим да ће се у међувремену обратити и суду ради измене одлуке-пресуде којом му је то право забрањено, сматрајући да му то право припада пошто је задњих 30. година ту пролазио. На наведени начин окривљени је самовласно прибавио право за које сматра да му припада што је један од облика извршења овог кривичног дела.

Како из изреке првостепене пресуде јасно произилазе елементи кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, обзиром да се и поред изречене забране окривљени користио правом службености пролаза преко имања приватног тужиоца, као и да је у конкретном случају поступао са умишљајем, у стању

урачунљивости, при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење, наводи захтева за заштиту законитости којима се на напред наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битне повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић